

Arrondissementsparket Den Haag
t.a.v. mevrouw mr. J.M. Fröberg
per e-mail

M., 26 augustus 2024

Betreft: aangifte

Geachte mevrouw Fröberg,

Tot mijn spijt zie ik mij genoodzaakt om bij deze aangifte te doen tegen mr. C.H. Bangma en mr. dr. M. den Heyer, die allebei als staatsraad aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State zijn verbonden. De aanleiding daartoe, die nauw verband houdt met de u reeds welbekende kwestie-Van Zutphen, luidt als volgt.

Op 16 juli 2024 heb ik de heren Bangma en Den Heyer aangetroffen in een van de zittingszalen van de Raad van State, alwaar zij als leden van een meervoudige kamer deelnamen aan de mondelinge behandeling van een zaak van een van mijn cliënten tegen de Nationale ombudsman. Zij bleken daarnaast ook reeds te hebben deelgenomen aan de mondelinge behandeling van een zaak van een andere cliënt, welke behandeling kort daarvoor bij mijn afwezigheid, maar in aanwezigheid van de gemachtigden van ook nu de Nationale ombudsman had plaatsgevonden. Mij verbaasde deze gang van zaken ten eerste, aangezien ik namens de betrokken cliënten op 2 juli 2024 een wrakingsverzoek had ingediend tegen beide heren en er bij mijn weten nog geen uitspraak op die verzoeken was gedaan. Ik heb de voorzitter van de meervoudige kamer, mevrouw mr. C.H.M. van Altena, dan ook om opheldering gevraagd.

Dat verzoek zorgde voor enige consternatie. Waar de uitspraak van de wrakingskamer, gesteld dat deze in casu zou zijn gedaan, normaliter zo uit het dossier had moeten kunnen worden opgediept bleek mevrouw Van Altena daartoe dit keer namelijk niet in staat. Nog opmerkelijker echter was dat ook de heer Bangma, de heer Den Heyer én de gemachtigden van de wederpartij mevrouw Van Altena niet bleken te kunnen helpen bij het beantwoorden van de bepaald niet onbelangrijke vraag of er op het wrakingsverzoek reeds een beslissing was gegeven. Volgens artikel 5, derde lid, van de Wrakings- en verschoningsregeling bestuursrechtelijke colleges 2022 wordt een beslissing op een wrakingsverzoek onverwijld ter hand gesteld of toegezonden aan de verzoeker, de andere partij(en) en het lid of de leden van wie de wraking was verzocht, maar nee, geen van de aanwezigen gaf te kennen bekend te zijn met de beslissing die in casu zou moeten zijn gegeven. Toen vervolgens ook de griffier het niet wist heeft mevrouw Van Altena de zitting geschorst, waarna wij de zaal dienden

te verlaten.

Verscheidene andere aanwezigen hebben mij later verteld dat de deur achter mijn rug werd gesloten en dat pas daarna ook de gemachtigden van de wederpartij de zaal hebben verlaten. Of dat zo is kan ik niet uit eigen waarneming bevestigen. Wat daar verder echter ook van zij, op een gegeven moment mochten wij de zaal weer betreden. En wat bleek? Mevrouw Van Altena had de uitspraak weten te achterhalen. De drie verzoeken, zo wist zij ons te vertellen, hadden op 10 juli 2024 tot een beslissing geleid. Een beslissing die zonder dat er een zitting had plaatsgevonden was genomen en die per post aan mij was verzonden. Ik heb uiteraard meteen om een exemplaar van die beslissing gevraagd, maar die bleek zij mij niet te kunnen geven en ook met mijn opmerking dat er vast wel iemand was die de uitspraken zou kunnen uitdraaien vond ik tot mijn verbazing geen gehoor. Wel was mevrouw Van Altena bereid om een gedeelte van de beslissing voor te lezen. Zij heeft dat ter plekke gedaan.

Het was al met al een nogal merkwaardige gang van zaken en dat wordt er bepaald niet minder op wanneer we de beweerdelijke verzending per post nog wat nader bekijken. Dat levert het volgende op. Waar ik een eerdere beslissing op een wrakingsverzoek nog netjes via de mail én per post had ontvangen zouden de uitspraken, wanneer wij mevrouw Van Altena moeten geloven, nu opeens alleen per post zijn verstuurd. Dat is des te vreemder nu ik mijn contactpersoon bij de Afdeling, mevrouw C. Fieret, nog bij e-mail van 4 en bij brief van 5 juli 2024 had laten weten dat alle post die nadien werd verzonden mij niet meer voor de zitting zou bereiken, reden waarom ik haar indertijd heb verzocht om mij de betreffende stukken in ieder geval ook per e-mail te doen toekomen. Eenmaal weer thuis heb ik vanzelfsprekend onmiddellijk een blik in de brievenbus geworpen, maar nee, er lag weliswaar allerlei post die in de dagen voorafgaand aan de zitting door de Raad van State was verzonden, maar nu juist die ene enveloppe met de beslissing die op de drie verzoeken zou zijn gegeven zat er niet bij. Al die andere brieven had de Afdeling mij trouwens ook keurig, conform mijn verzoek, per e-mail gezonden, maar nu net met die uitspraken van de wrakingskamer was dat niet het geval. De vraag is dan ook hoe dat zo heeft kunnen lopen.

Weken later had de postbode mij de uitspraken nog steeds niet bezorgd. Wel heb ik de uitspraken die de wrakingskamer zou hebben gedaan enkele dagen later alsnog via de mail ontvangen. Daar moest ik de Afdeling trouwens nog wel weer om verzoeken. Waarmee de vraag zich opdringt waarom ook dat nog weer zo lang heeft moeten duren. En zo stapelen de vragen zich op. Waarom moest ik de zaal eerst verlaten voordat er een beslissing kon worden teruggevonden die zo uit het procesdossier had moeten kunnen worden opgediept, gewoon in mijn bijzijn, door zowel de drie staatsraden als de griffier? Hoe kan het dat die beslissing is gegeven zonder dat er een mondelinge behandeling van de wrakingsverzoeken had plaatsgevonden? En waarom is die beslissing ook nu nog steeds niet op de website van de Afdeling en op die van de Rechtspraak gepubliceerd, terwijl onder meer in het Besluit selectiecriteria uitsprakendatabank Rechtspraak.nl 2024 is vastgelegd dat een dergelijke publicatie plaatsvindt en het ook alleszins gebruikelijk is dat die publicatie wordt gerealiseerd vrijwel meteen nadat er een uitspraak is gedaan? Feit is dat mevrouw Van Altena uiteindelijk een stukje tekst heeft voorgelezen. Maar was dat wel een stukje tekst uit een beslissing die daadwerkelijk was gegeven? Wie het weet mag het zeggen.

Dat het in deze bezwaarlijk om een uitspraak kon gaan waar een lid van de wrakingskamer zijn (of haar) naam aan heeft willen verbinden blijkt overigens al meteen wanneer we dat stukje tekst, dat zou moeten rechtvaardigen dat de drie verzoeken buiten behandeling zijn gesteld, wat nader beschouwen. Die tekst hangt

namelijk van niet meer dan een hoop onzin aan elkaar. De verzoeken die ik namens mijn cliënten had ingediend zouden, zo lezen we, niet meer dan een vervolg zijn op een wrakingsverzoek van mijzelf in een andere zaak en dus zouden die verzoeken zonder dat er een zitting aan behoefde te worden gewijd terzijde kunnen worden geschoven. Wat niets anders is dan je reinste kolder, al was het maar omdat in een zaak van een cliënt niet ik, maar die cliënt de partij is die als de verzoeker moet worden beschouwd en een vervolgverzoek slechts buiten behandeling kan worden gelaten wanneer het wordt ingediend in dezelfde zaak als die waarin al eens eerder een verzoek is behandeld. Waarbij nog komt dat een vervolgverzoek alleen dan niet in behandeling hoeft te worden genomen wanneer er geen nieuwe feiten en omstandigheden zijn aangevoerd, iets wat in casu wel degelijk het geval was. Het lijkt mij bijna ondenkbaar dat de wrakingskamer van de hoogste algemene bestuursrechter van ons land een zo zotte uitspraak kan hebben gedaan. In de vakliteratuur zou daar namelijk zonder enige twijfel geen spaan van heel worden gelaten.

Ik heb de voorzitter van de wrakingskamer die de uitspraak zou hebben gedaan inmiddels verzocht om mij een door haarzelf ondertekend exemplaar van die uitspraak te doen toekomen, maar die heeft op dat verzoek nog niet willen reageren. Daarnaast heb ik de Afdeling gevraagd om aan de hand van de track & trace code die aan dat poststuk zou moeten zijn verbonden na te gaan waar de brief met de uitspraken ondertussen uithangt. Ook daarop heb ik tot nu toe echter geen reactie mogen ontvangen. Wel ontving ik op nog weer een volgend wrakingsverzoek in een viertal zaken evenzovele aangetekende brieven waarbij ik werd uitgenodigd voor een en dezelfde zitting, waarmee nog eens is onderstreept dat dit soort brieven per aangetekende post pleegt te worden verzonden. Opmerkelijk genoeg werd dat nieuwe wrakingsverzoek in een van die brieven overigens betrokken op een verzoek waarop althans volgens mevrouw Van Altena reeds op 10 juli 2024 een beslissing zou zijn gegeven. Kennelijk heeft de administratieve kracht die de uitnodiging heeft verzonden dus in de systemen van de Afdeling gezien dat dit eerdere verzoek nog niet tot een uitspraak had geleid, waardoor zij in de veronderstelling verkeerde dat deze uitnodiging betrekking had op dat nog openstaande verzoek. Waarmee de woorden van mevrouw Van Altena ook nu weer op een inmiddels wel uiterst glibberige helling zijn komen te staan.

Vanzelfsprekend heb ik het bovenstaande ook bij de voorzitter van de Afdeling, prof. mr. dr. R. Uylenburg, onder de aandacht gebracht. Ik heb haar daarbij uitgenodigd om invulling te geven aan de op haar rustende aangifteplicht ex artikel 162 van het Wetboek van Strafvordering, aan welke uitnodiging zij bij mijn weten echter geen gehoor heeft gegeven. Mocht zij de verplichting tot het doen van aangifte inderdaad niet hebben nageleefd – iets wat mij in de context van deze zaak, waarover ik u ook verder reeds de nodige informatie heb gegeven, natuurlijk geenszins zou verbazen – dan doe ik ook daarvan bij deze aangifte. Daarnaast verzoek ik u om in deze met name ook de rol te onderzoeken die door mevrouw Van Altena is gespeeld en geef ik u voorts in overweging om na te gaan of Nationale ombudsman mr. R.F.B. van Zutphen wellicht ook nu weer niet wat te veel aan de touwtjes heeft getrokken. Ik zie uw verdere berichten in dit verband met belangstelling tegemoet.

Ten slotte nog dit. Hoewel ik er ondertussen mee bekend ben dat u in een zaak als deze maar het liefst even de andere kant op kijkt twijfel ik er niet aan dat ook u beschikt over een voldoende scherpe neus om te ruiken dat die zaak aan alle kanten stinkt. Het lijkt er immers sterk op dat mevrouw Van Altena c.s., die zich in de

kwestie-Van Zutphen ook verder reeds van een zeer bedenkelijke kant hebben laten zien, mij én mijn cliënten nog gauw even een kunstje hebben willen flikken toen ik hen er op had betrupt dat zij zich in een tweetal zaken aan de mondelinge behandeling hadden gezet op een moment dat twee van hen waren gewraakt. Moest hier wellicht met het ene ambtsmisdrijf de beerput van het andere ambtsmisdrijf worden gedempt? Deze zaak, zo moge duidelijk zijn, kan niet grondig genoeg worden onderzocht. Mag ik er dit keer op vertrouwen dat u de rol die daarbij is weggelegd voor het Openbaar Ministerie niet ook nu weer zult verzaken?

Hoogachtend,

C.c. mr. C.H. Bangma
mr. dr. M. den Heyer
mevrouw mr. C.H.M. van Altena
prof. mr. dr. R. Uylenburg
mr. R.F.B. van Zutphen
mr. Th.C. de Graaf

Stichting de Verbeelding onderschrijft de Sustainable Development Goals van de Verenigde Naties en streeft in dit verband onder meer naar het terugdringen van het gebruik van papier en inkt. Wij stellen het dan ook op prijs wanneer u deze brief niet wilt uitprinten of fotokopiëren en wanneer u haar wilt beantwoorden via ons e-mailadres. Doet u mee?